

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 623/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Д.Г.о. АДО из Б., кога заступа В.Н., адвокат из З., против тужених Р.К., М.К. и И.К., сви из З., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из З., ради исплате регресног потраживања, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 849/14 од 29.10.2014. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 849/14 од 29.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 192/13 од 07.11.2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му солидарно исплате 768.298,38 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате и тужилац обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.491,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 849/14 од 29.10.2014. године усвојена је жалба тужиоца и првостепена пресуда преиначена, тако што су тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате 768.298,38 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате и да му се солидарно накнаде трошкови парничног поступка у износу од 134.716,00 динара, као и трошкови другостепеног поступка у износу од 91.966,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, 13.10.2006. године у 3. догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовао пок. Ж.К., супруг тужене Р.К. и отац тужених М. и И.К. Том приликом пок. Ж.К. управљао је теретним моторним возилом марке „ТАМ“ којим је вукао трактор ИМТ, коме су била придодата два прикључна возила (две приколице), којима је управљао Р.Б. Т.Н. и Д.Н. превозили су се у задњој приколици. У једном тренутку, Т.Н. преместио се из задње у предњу приколицу, која је била без предње стране и седео је на њеном поду, са једном ногом пребаченом преко ивице приколице на руди. Током вожње, када је због храпавог коловоза приколица одскочила, Т.Н. је испао из приколице на коловоз и задобио тешке телесне повреде. У вези овог догађаја вођен је кривични поступак против пок. Ж.К. и Р.Б. и они су правноснажном пресудом Општинског суда у Зрењанину К. 28/2008 оглашени кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, изречена им је условна осуда и мера безбедности забране управљања моторним возилима „Б“ категорије у трајању од по три месеца. Критичном приликом Т.Н. задобио је тешке телесне повреде, због чега је претрпео нематеријалну и материјалну штету. Пресудом Општинског суда у Зрењанину П. 2631/08 од 02.04.2009. године обавезан је тужилац у овом спору, а у том спору тужени, као и Р.Б. да оштећеном - у том спору тужиоцу Т.Н. накнаде одређене износе нематеријалне штете за страх, физичке болове, душевне болове због умањења животне активности и наружености, као и материјалну штету због губитка зараде. По жалбама обе странке, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5018/10 од 16.02.2011. године првостепена пресуда је преиначена, тако што су тужилац у овом спору и тужени Р.Б. у том спору обавезни да Т.Н. солидарно накнаде нематеријалну штету за душевне болове због умањења животне активности у износу од 160.000,00 динара, за душевне болове због наружености у износу од 40.000,00 динара, за физичке болове 68.000,00 динара, за страх 72.000,00 динара, на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде 7.200,00 динара, као и да му на име ренте солидарно месечно плаћају по 1.440,00 динара почев од 10.12.2008. године па убудуће. У том поступку утврђено је да постоји допринос оштећеног Т. Н. од 60% проузроковању ове штете, па је сразмерно овом доприносу извршено снижење накнаде штете по свим видовима. Поступајући по тој пресуди, тужилац је Т.Н. исплатио нанкаду свих видова штете, капитализирани износ ренте, на основу закљученог вансудског поравнања, као и износ од 34.880,00 динара на име судских такси у овом предмету, укупно 768.298,38 динара. Иначе, возач теретног возила пок. Ж.К. није знао да се Т.Н. из задње безбедне приколице, без икаквог разлога и одобрења, пребацио у предњу приколицу и тако себе довео у опасност без знања возача. Д.Н. се све време превозио у задњој приколици и није из ове приколице испао, нити је повређен. Тужене у овом спору оглашене су за наследнике пок. Ж.К., који је преминуо у 3. године по решењима Општинског суда у Зрењанину О 4580/10 од 26.01.2011. године и О 1095/11 од 21.09.2011. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да између штете, коју је претрпео Т.Н. и радњи осигураника тужиоца, који је управљао возилом осигураним код тужиоца, нема узрочно-последичне

везе. До штете је дошло искључивим поступањем оштећеног Т.Н., који је у току вожње заузео небезбедан положај, чега пок. Ж.К. није био свестан. Применом чл. 4. став 2. тачка 1. Услови за осигурање возила, односно корисника моторних и прикључних возила од одговорности за штете причињене трећим лицима, првостепени суд је закључио да пок. Ж.К. није скривио пад оштећеног Т.Н., због чега је регресни захтев у овом спору неоснован.

Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев у овом спору.

Према члану 87. став 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима („Службени лист СФРЈ“, број 50/88 са изменама, „Службени лист СРЈ“ број 34/92 са изменама, „Службени гласник РС“, број 101/05) који је важио у време штетног догађаја, забрањено је превозити лица вученим возилом.

Условима за осигурање власника односно корисника моторних и прикључних возила од одговорности за штете причињене трећим лицима, у члану 4, прописан је губитак права из осигурања. Према ставу 1. тачка 1, између осталог, осигураник губи право из осигурања ако омогући да се возилом превозе лица на месту које није предвиђено за превоз лица, за захтеве које та лица поставе, осим за захтеве лица која се превозе у складу са прописима. Према ставу 2. тачка 1. под а), између осталог, осигуравач нема право на накнаду исплаћеног износа одштете по основу става 1. овог члана, ако осигураник односно возач осигураног возила докаже да није крив за постојање околности из става 1. овог члана.

У конкретном случају, пок. Ж.К. је поступио противно одредби члана 87. став 2. тада важећег Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, омогућивши оштећеном Т.Н. и још једном лицу да се превозе на недозвољени начин, иако је знао да управља теретним возилом које вуче неисправно вучено возило. У тој ситуацији је, како то правилно закључује другостепени суд, без утицаја чињеница што осигураник тужиоца није знао да је оштећени Т.Н. у току вожње прешао из исправне у неисправну приколицу. Та чињеница не ослобађа од одговорности осигураника тужиоца, што је и утврђено правноснажном осуђујућом кривичном пресудом. Понашање оштећеног Т.Н. цењено је у наведеном парничном поступку као његов допринос од 60% настанку штете, што је утицало на сразмерно снижење накнаде штете, коју је по правноснажној пресуди тужилац исплатио оштећеном Т.Н.

У ревизији тужених у целини се понављају наводи из одговора на жалбу, који се, у суштини, свде на оцену изведених доказа и побијање утврђеног чињеничног стања, што према чл. 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог. Такође, наводи се да другостепени суд не прави разлику између вученог и прикључног возила и да је тракторска приколица прикључно, а не вучено возило. Међутим, у конкретном случају, тракторска приколица, у којој се превозио оштећени Т.Н., била је део вученог возила (неисправног трактора), који је вукао осигураник тужиоца управљајући теретним моторним возилом марке „ТАМ“, па су ови ревизијски наводи тужених неосновани.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**